

RUHKOPARAN

MORRIGAN CROW'UN
PEŞİNDE

NEVERMOOR SERİSİ'NİN ÖDÜLLERİ

2018 WATERSTONES
Çocuk ve Gençlik Kitabı Ödülü

AMAZON
Yılın En İyi Çocuk Kitabı

TIME
Yılın En İyi Kitabı

2017 CHICAGO TRIBUNE
En İyi Çocuk Kitabı

BOOKSELLER
Yılın Kitabı

2018 AVUSTRALYA BAĞIMSIZ KİTAPÇILAR
Yılın Kitabı ve Yılın Çocuk Kitabı Ödülleri

2018 AVUSTRALYA KİTAP ENDÜSTRİSİ
Yılın Kitabı, Yılın Çocuk Kitabı ve
Yılın Yeni Yazarı dallarında üç ödül

2018 CYBILS ÖDÜLÜ
Çocuk ve Gençlik Kitapları,
Spekülatif Kurgu kategorisi

2017 AUREALIS ÖDÜLÜ
En İyi Kurgu Çocuk Kitabı

2018 DYMOCKS ÖDÜLÜ
Yılın En İyi Kitabı

RUHKOPARAN

MORRIGAN
CROW'UN PEŞİNDE

JESSICA TOWNSEND
İLLÜSTRASYONLAR: JIM MADSEN

ÇEVİRİ: CENK PAMAY

domingo

RUHKOPARAN: MORRIGAN CROW'UN PEŞİNDE
JESSICA TOWNSEND

Özgün ismi: Hollowpox
© 2020 Jessica Townsend

Bu kitabın Türkçe yayın hakları The Bent Agency ve Aslı Karasuil
Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Türkçe yayın hakları:
© 2021 Bkz Yayıncılık Ticaret ve Sanayi Ltd. Şti.
Domingo, Bkz Yayıncılık markasıdır.
Sertifika No: 46105

Çeviri: Cenk Pamay
Editör: Emre Gözğü
İllüstrasyonlar: Jim Madsen
Kapak illüstrasyonu: Berat Pekmezci
Kapak ve sayfa uyarlama: Betül Güzhan

ISBN: 978 605 198 184 0

Baskı: Haziran 2021
Optimum Basım
Tevfikbey Mah. Dr. Ali Demir Cad. No: 51/1
34295 Küçükçekmece İstanbul
Tel: 0212 463 71 25 Sertifika No: 41707

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın tümünün veya içeriğinin herhangi bir bölümünün
yayıncının yazılı izni olmadan, fotokopi yöntemi dahil, elektronik ya da mekanik
herhangi bir yolla çoğaltılması yasaktır.

Bkz Yayıncılık Ticaret ve Sanayi Ltd. Şti.
Şahkulu Mah. Büyük Hendek Cad. Brot Apt.
No: 4/10 Beyoğlu İstanbul
Tel: (212) 245 08 39
e-posta: domingo@domingo.com.tr
www.domingo.com.tr

*Bu kitap, Jo Laurance'a ve onun arkadaşı,
esas kabare wunördeği Mrs Miller'a
sevgiyle ithaf edilmiştir.*

BİRİNCİ BÖLÜM

919. EKİP

İkinin Kışı

İyi aydınlatılmış bir gardırobun içinde, parlak siyah bir kapının üstünde minik, altın bir halka ışıkla titreyişinde ve merkezinde küçük, parıldayan bir *W* vardı.

Gir içeri, diyordu sanki her usulca titreyişinde. *Acele et!*

Morrigan Crow beyaz gömleğinin kolalı manşetlerini ilikledi, üzerine siyah bir parka geçirdi ve altın *W* iğnesini yakasına özenle taktı. Sonunda parmak ucunu parlayan halkaya bastırdı ve kilidin içindeki bir anahtarı çevirmişçesine, kapı savrularak boş bir tren istasyonuna açıldı.

Bu sessiz, durgun anlar günün en sevdiği vakti haline gelmişti. Çoğu sabah 919 İstasyonu'na ilk varan o olurdu. Gözlerini sadece bir iki saniyeliğine kapatıp karmaşık desenli bir kilimi andıran rayların üstünde Nevermoor şehrinin dört bir yanına milyonlarca insan taşımaya hazır Wunder Metro

RUHKOPARAN

tünellerindeki trenlerin, uykudan kalkmış mekanik ejderhalar misali uzaktan gelen gümbürtülerini dinlemeyi seviyordu.

Gülümseyip derin bir nefes aldı.

Güz döneminin son günüydü.

Başarmıştı.

Ekibinin geri kalanı varmaya başladı. Mahir İbrahim'in bir uçtaki süslü kırmızı kapısından Anah Kahlo'nun ta öbür uçtaki küçük ve sade, kemerli ahşap kapısına, peronun dört yanına saçılmış diğer sekiz kapının savrulurarak açılmasıyla huzur ve sessizlik bozuldu, küçük istasyon laklakla dolup taşıtı.

Morrigan'ın en yakın arkadaşı Hawthorne Swift, her zamanki sabah haliyle gelmişti: Fırça yüzü görmemiş, oradan buradan fırlayan kahverengi bukleleri ve düğmeleri düzgün iliklenmemiş gri gömleğiyle, kucak dolusu ejderha binicilik malzemesi yüzünden sağa sola yalpalıyor, mavi gözleri ya henüz hayalini kurduğu ya da az önce kalkıştığı bir muziplikle parlıyordu (Morrigan, hangisi olduğunu bilmek istemiyordu). Tavrı ve giyimi her daim kusursuz olan Archan Tate, Hawthorne'un kucağından malzeme yığınının yarısını tek kelime etmeden aldı ve eğreti biçimde iliklenmiş gömleğine bakıp sessizce başını salladı.

Bu sabah son gelen Cadence Blackburn oldu. Arkasından kırbaç gibi savrulan kalın saç örgüsü ve kocaman adımlar atan uzun ve esmer bacaklarıyla koşarak son anda perona varırken, hafif yıpranmış tek bir tren vagonu ardında beyaz duman izleri bırakarak çuf çuf sesleriyle görüş alanına girdi. Trenin yan tarafına tanıdık W sembolüyle 919 numarası boyalıydı ve kondüktörleri Miss Cheery bedeninin yarısını kapıdan dışarı sarkıtmıştı.

Bu sadece onlara özel, Wunderous Cemiyeti'nin 919. ekibine hizmet veren, evden uzaktayken yuvaları olan Ev Treni'ydi.

İçinde armut koltuklar, yamru yumru eski bir kanepa, yağınla minder, kışın her daim ateşi yanan bir soba ve içi nadiren boş olan seramik, kutup ayısı şeklinde bisküvi kavanozu vardı. Morrigan'ın dünyada en sevdiği ve en rahat ettiği yerlerden biriydi.

Kondüktör, ağzı kulaklarında sırtarak onlara avuç dolusu kâğıdı sallarken, “Günaaaaydın!” diye bağırdı. “Dönemin son günü kutlu olsun size ey okullular!”

Miss Cheery, 919. Ekip'in resmi “kondüktörü” olarak ilginç bir rol üstleniyordu: Kısmen makinist, kısmen rehberlik danışmanıydı. Nevermoor'un en seçkin ve en zorlu kuruluşundaki ilk beş seneleri boyunca yollarındaki pürüzleri düzeltmek üzere oradaydı. Wunderous Cemiyeti, olağanüstü yeteneklere sahip olağanüstü kişilerden oluşuyordu ama bunların birçoğu kendini Cemiyet'in en genç üyelerine dikkatini veremeyecek kadar kendi olağanüstü gayretlerine kaptırmıştı. 919. Ekip, kondüktörleri olmadan sudan çıkmış balığa dönerdi.

Miss Cheery, Morrigan'ın tanıdığı, isminin hakkını sonuna kadar veren tek kişiydi. Büsbütün neşe saçıyordu. Temiz çarşaf, alacakaranlıkta duyulan bir kuş şakıması, kusursuzca kızartılmış bir tost ekmeğiydi o. Gökkuşuğu renkli giysileri ve kusursuz bir duruşu, koyu kahve teni, muazzam bir tebessümü vardı ve bulutsu bir haleye benzeyen kıvrıkcık, esmer saçlarına ışık vurduğunda Morrigan'a melekleri anımsatıyordu... Gerçi Morrigan böylesi banal bir şeyi elbette asla sesli söylemezdi.

Başlarına atanmış yetişkinleri olarak belki de *tek* eksiği, bir nebze daha ağırbaşlı olamamaktı. Lakin 919 onu tam da olduğu gibi seviyordu.

“Son! Gün! Son! Gün! Son! Gün!” diye tezahürat tutturdu, bacaklarını daha tren durmadan, kutlama edasıyla tren kapısından dışarı savurdu.

RUHKOPARAN

Anah huzursuz bir sesle, “Miss Cheery, bu güvenli DEĞİL!” diye bağırdı.

Miss Cheery cevaben yüzünü buruşturup gülünç bir dehşet ifadesi takındı ve düşecekmişcesine kollarını çırptı; ardından, tren aniden durduğunda sahiden perona düştü.

Yerinden kalkıp, “İyiyim ben!” dedi ve eğilerek onları selamladı.

Diğerleri gülüp alkışladılar, ancak Anah pespembe olmuş suratı ve dramatik bir edayla salınan sarı bukleleriyle onlara dönerek her birine ters bakışlar attı. “Ya tabii, çok *komik*. Peki, raylara düşüp kavalkemiğini ortadan ikiye kırdığında kanamayı kimin durdurması beklenecek? Bahse girerim ki kırık bacağa destek yapmayı bile hiçbiriniz *bilmiyorsunuzdur*.”

“İşte bu yüzden sen varsın, Anah.” Archan solgun yanaklarına peyda olan gamzeleriyle ona gülümsedi ve serbest eliyle Miss Cheery’nin saçılmış kâğıtlarını toplamasına yardım etmek için eğildi.

Kas yığını Thaddea Macleod, “Aynen öyle, *Dr. Kablo*,” diye eklerken Anah’ı böğründen öyle bir dürttü ki az daha yere deviriyordu. (Thaddea’nın standartlarına göre nazik bir dürtüştü ama hatırı sayılır ölçüdeki gücünü unutuveriyordu kimi zaman.)

Anah doğrulurken surat yaptı, fakat Thaddea’nın “doktor” kelimesini kullanması onu biraz teskin etmişti sanki.

“Miss, bu ne...” Archan, kafası karışmış halde kaşlarını çatarak kâğıtlardan birine bakıyordu. “Bunlar yeni ders programları mı?”

“Eksik olma, Arch. Bunları dağıtmama yardım et, olur mu?” diye karşılık verdi kondüktör ve eliyle 919. Ekip’e trene binmeleri için işaret etti. “Haydi, herkes binsin yoksa geç

kalacağız. Francis, çayı koy lütfen. Lam, bisküvi kavanozunu elden ele dolaştır.”

Hawthorne, Miss Cheery eline kendi ders programını tutuştururken ona şaşkın bir bakış attı. Bu dönemin son günüydü ve normalde ders programlarını sadece haftada bir alırlardı. “Bize bunları pazartesi dağıtmıştınız, Miss. Hatırladınız?”

Oğlan kendini armut koltuklardan birine bırakırken Morrigan da kanepeye, Cadence’la Lambeth’in arasına yerleşip kendi ders programını didik didik etti. Gördüğü kadarıyla hafta başında verilenin tıpatıp aynısıydı: salı günü *Yaşayan Ölü Lehçeleri* atölyesi, çarşamba *Gezegen Hareketlerini Gözlemlemek* adlı ustalık dersi ve ardından Eksi Beş’in casusluk kanadında verilecek *Muhbir Yetiştirme ve İdare Etme* adında bir ders (Morrigan için haftanın en favori dersi şimdilik buydu, casusluk fasıllarında epey hünerli çıkmıştı).

“Evet, *elbette* hatırlıyorum,” dedi Miss Cheery. “Yirmi bir gibi çok ileri bir yaşta olmama rağmen, Hawthorne, benim şu zayıflamış aklım gerçekten de hâlâ dört gün öncesi kadar uzak bir geçmişe ait engin hafıza bankasına erişmeme el veriyor.” Tek kaşını kaldırarak gülümsedi. “Bunlar *yeni* ders programları. Lütfen bugünün güncellendiği kısma bakın.”

Morrigan cumanın sütununa atladı ve farklılığı tespit ederek sordu: “KO nedir?”

“Bende de var,” dedi Hawthorne. “KO Eksi İkinci Kat. Günün son dersi.”

Mahir elini kaldırdı. “Bende de!”

Çizelgeler karşılaştırılıp ortalığı bir mırıltı götürürken öğrenciler hepsinde aynı ders olduğunu fark ettiler. Ders programları çoğunlukla bireysel olurdu, her birinin kendine has hünerini geliştirmesine ve eksiklikleri üzerinde çalışmasına yardım etmek için Miss Cheery tarafından kişiye özel hazırla-

nırdı ve 919. Ekip birlikte grup dersine katılmayalı birkaç ay olmuştu.

“Miss Cheery, KO neyin kısaltması?” diye sordu Francis Fitzwilliam hafif endişeli bir sesle. Kahverengi gözleri büyüdü. “Hester Halamın haberi var mı? Programımdaki her türlü değişikliğin onayından geçmesi gerektiğini söylemişti.”

Morrigan, Hawthorne’a tek kaşını kaldırdı, o da surat yaparak karşılık verdi. Francis’in sülalesi, her iki taraftan da –meşhur Fitzwilliam’lar ve takdire şayan Akinfenwa’lar– birkaç kuşaktır Wunderous Cemiyeti’nde idi. Kabulü için onu aday gösteren, dolayısıyla eğitimini destekleyen hamisi, baba tarafından akrabası olan halası Hester Fitzwilliam’dı. Kadın fena derecede sertti ve Morrigan’ın fikrine göre hafiften de hödüğün tekiydi.

“Hem diyor ki en değerli hazinemi tehlikeye sokabilecek hiçbir şey yapmayacakmışım,” diye devam etti Francis.

“Korsan hazinesi mi?” diye sordu Thaddea.

“Burnumu diyorum,” diye açıkladı Francis. “Ne var? Gülme. Bir aşçıbaşının koku duyusu onun en değerli varlığıdır.” Parmağıyla açık kahverengi, hafiften çilli burnunun ucuna kaygı içinde bastırdı.

“O güzel burnun hakkında hiç endişen olmasın, Francis,” dedi Miss Cheery, gizemli bir yarı tebessümle. “Ama size söyleyemem.”

Anında dikkat kesilen dokuz hevesli surat Miss Cheery’ye çevrildi.

Hawthorne oturduğu yerde daha da doğruldu. “Şey mi acaba... Bir şey Oynamaca, mmm... Eee... Kurtarma Operasyonları?”

“Hayır. İyi tahmindir gerçi.”

“Kamufle Olmak!” dedi Thaddea. Bir an önce başlamaya hevesli bir halde uzun kırmızı saçını kıvrırıp tepeden topladı ve gri gömleğinin kollarını sıvadı. “Gizlenerek savaşıma tekniklerini öğreneceğiz, değil mi? *Nihayet.*”

“Kütüphane Oluşturma mı?” tahmini geldi Mahir’den.

“Aha! Kedi Okşamak!” Anah ellerini çırptı, minderinin üstünde hoplayıp zıpladı. “Kedi sevmeye mi gideceğiz?”

Miss Cheery güldü buna. “Sevecen bir düşünce, Anah ama pek sayılmaz.” Çocukları susturmak için ellerini havaya kaldırdı. “Dudaklarıma fermuarı çektim. Ser veririm sır vermem.”

Anah’ın omuzları çöktü, hayal kırıklığı içinde kavanozunu Mahir’e uzattı.

“*Lef’selah,*” dedi Mahir ki bu, ana dili gibi akıcı konuştuğu otuz sekiz dilden biri olan Jahalan dilinde *teşekkür ederim* anlamına geliyordu. Son zamanlarda ekibin geri kalanına en sevdiği dillerin “önemli noktaları” olarak gördüklerini öğretiyordu; çoğunlukla yön sorma, *lütfen* ve *teşekkür ederimler*, hakaretler ve ayıp sözler. (En çok ayıp sözler olduğunu fark etmişti Morrigan, gerçi bunun sebebi, Hawthorne’un sürekli ısrar etmesi olabilirdi.)

Bir yandan bisküvisinden ısırık alan Anah somurtarak, “*Hiş fa rahlim,*” diye karşılık verdi.

Mahir başını kaldırıp şaşkınlık ve zevkle karışık ona baktı, Morrigan’ın ağzı bir karış açıldı.

“Ne var?” dedi Anah ağız dolusu kremalı bisküvinin arasından.

“Bu, ‘rica ederim’ demek değil, kastettiğin oysa,” dedi Mahir nafile bir çabayla gülmemeye çalışarak.

“Ay, diller konusunda iyi olmadığımı *biliyorsun.*” Anah küçük, hırçın bir oflama sesi çıkardı. “Ne dedim ben?”

RUHKOPARAN

Mahir, Hawthorne ve Thaddea neşeyle, hep bir ağızdan, söylediğinin edepsiz karşılığını söylediler. Anah'ın yüzü kıpkırmızı oldu, Miss Cheery'ninki ise dehşet dolu bir ifadeye büründü ve ekibin gerisi, Wunderous Cemiyeti'ne yapılan yolculuğun kalanı boyunca durmadan kıkırdadı.

Gururkondu İstasyonu'na vardıklarında Ev Treni'nin yuva sıcaklığını bırakmak yürek burkucuydu. Rüzgâr karşısında birbirine sokulan 919. Ekip, Miss Cheery'ye el salladı ve Sızlanan Koruluk'un müphem korunağına doğru fırladı.

Wunce, Wunderous Cemiyeti'nin, Nevermoor'un kalbindeki yüz hektarlık kampüsü, duvarlarının dışındaki şehirden daha erken kaptırmıştı kendini kışa. İnsanın burnundan akan sümüğü donduracak mertebedeki bu soğuk hava dalgası başlıyalı bir iki hafta olmuştu artık. Esrarengiz "Wunce havası" fenomeni, Nevermoor'da çiseliyorsa Cemiyet topraklarında şiddetli yağmur ve sulusepken kar var demektir.

Esasen Wunce dışındaki hava durumu nasılsa, içindeki hava her zaman biraz *daha* idi. Eğer Nevermoor'da hafif bir fırtına varsa Wunce'nin tepesindeki gök kara ve elektrikliydi, disko ışıkları gibi yanıp sönüyordu ve bahçede yürümek, yıldırımsavara dönüşme riskini taşıyordu.

Bugün soğuğu iliklerine kadar hissediyorlardı ama kendini gösteren zayıf kış güneşi ve son dersleri bitir bitmez iki hafta sürecek festivaller için Wunce'yi arkalarında bırakacaklarını bilmek, bunu daha katlanılır kılıyordu. Morrigan sabırsızlanıyordu. Noel zamanı evi, Deukalion Oteli gibisi yoktu. Tüm kış sütlü punç, kızarmış kaz ve romlu çikolataların hayalini kurmuştu.

919. Ekip, akıllarını ayazdan uzaklaştırmak için Gurur-kondu Evi'ne kadar olan uzun yürüyüşü KO'nun ne olabileceğine dair gitgide daha saçma tahminlerde bulunarak geçirdi.

“Ooo! Peki ya Kâinat Oluşturmak?” Bunu düşünürken Hawthorne'un yüzü aydınlandı. “Belki de bizi HER ŞEYE GÜCÜ YETEN TANRILARA dönüştürecekler.”

“Yahut Kendini Okumak,” dedi Lam.

“Ya da Kabaklı Omlet?” dedi Francis.

Bu son ve iyimser öneri üzerine hepsi birden cozuttu, ancak üst sınıflardan bir grup öğrenci orman yolunda yanlarından geçip onları geride bırakırken Morrigan kahkaha çığlıklarının arasından bile içlerinden birinin *Wundersmith* diye fısıldayışını kaçırmadı.

Alışmıştı artık, ama hâlâ irkilmesine yol açıyordu. Sırrı tüm Wunderous Cemiyeti'ne ifşa edildiğinden bu yana iki ay geçmişti. Morrigan kimi zaman cesarete gerek duyduğunda İhtiyar Quinn'in sözlerini düşünüyordu: *O bir Wundersmith olabilir ama bugünden itibaren o artık bizim Wundersmith'imiz.*

Wunce'deki çoğu kişi, aralarında böylesi bir “tehlikeli varlığın” olmasına bayılmasalar da Yüksek İhtiyarlar Meclisi'ne kulak vermek, Morrigan'ı kendilerinden biri olarak görmek nezaketini ve sağduyusunu gösteriyorlardı. Aralarında hâlâ her fırsatta ona istenmediğini hissettirenler vardı ama pek bir önemi yoktu. Morrigan, fısıltı ve ters bakışları yok saymakta gittikçe ustalaşıyordu; ekibinin arkasında olduğunu bilmenin de epey faydası dokunuyordu. Geçen sene boyunca 919. Ekip'in sadakati, sınıra dayanana dek sınanmıştı. Morrigan'ın daima aykırı kalacağını hissettiği zamanlar olmuştu ama artık yerini bulduğunu *biliyordu.*

RUHKOPARAN

Fısıltıyı Cadence da duymuştu. Kaşla göz arasında, “Dilini ısır,” diye bağırdı ve bir saniye sonra, suçun faili ona itaat ederken acılı bir feryat ve boğuk bir, “Of!” geldi. Cadence yandan bakarak Morrigan’a pişmiş kelle gibi sırttı, o da minnettar bir tebessümle karşılık verdi. *Ucundan kenarından* da olsa kendini bundan zevk almaktan alıkoyamadı; dostlarından birinin bir hipnozcu olmasının artıları vardı.

Anah arkalarından yetişirken, “Bunu gördüm, Cadence,” dedi usulca. “Biliyorsun ki maharetlerimizi diğer öğrencilerin üstünde kullanmamamız gerekir.”

Cadence inleyip gözlerini devirdi. “Ve *senin de* herkese sürekli ne yapacağını söyleyen, can sıkıcı, ağlak bir bebe olman gerekir ama gel gör işte, durum bu.”

Anah ona kaşlarını çattı. “Bunu bir daha yaparsan seni Mektep Müdirene söyleyeceğim.”

Anah ayaklarını vurarak önlerinden giderken Cadence, Morrigan’a homurdandı: “Kim olduğumu hatırlayamadığı zamanlar ondan daha çok hoşlanıyordum.”

Morrigan düşündü de Anah Esrarengiz Beceriler Mektebi’nin dehşetli müdiresine söylemeye *sahiden* niyetliyse, işi işti. Kendi de haftalardır Mrs Murgatroyd’la konuşmaya çalışıyordu ama görünen o ki bu imkânsızdı. Onu Gururkondu Evi’nin koridorlarında ne zaman görse sanki kadın kalabalığın arasında kayboluyor yahut daha da kötüsü, ansızın Dünyevi Beceriler Mektebi’nin müdiresine, berbat Ms Dearborn’a dönüşüyordu. Son zamanlarda bu o kadar sık oluyordu ki Murgatroyd’un kendisinden bilerek uzak durup durmadığını... Veya Dearborn’un araya girmeye çalışıp çalışmadığını merak etmeye başlamıştı.

Yaklaşık altı hafta öncesine kadar Morrigan bir gri gömlekti – tıpkı Hawthorne, Anah, Mahir, Arch, Francis ve Thaddea gibi Dünyevi Beceriler öğrencisiydi. Mektep Müdürü Dulcinea Dearborn tarafından idare edilen Dünyevi Beceriler Mektebi, Wunderous Cemiyeti'nin iki eğitim kolundan en büyüğüydü ve üç bölümden oluşuyordu: Eksi Üç'teki Uygulamalı Bilimler, Eksi Dört'teki Beşeri İlimler ve Eksi Beş'teki Uçlar Bölümü.

Esrarengiz Beceriler Mektebi'nin nüfusu çok daha azdı, yine de kırmızı tuğlalı, beş katlı Gururkondu Evi'nin oldukça derinlerinde kendine ait üç bodrum katı vardı ve bunlara sadece Esrarengiz öğrencileri girebiliyordu.

Bu katlarda yolunu bulmak, muntazam Dünyevi katlarında olduğundan çok daha zordu. Üç bölüme ayrılmak şöyle dursun, çeşitli içrek öğretilere adanmış sayısız kovanlara, atölyelere, kulüplere, laboratuvarlara, çok gizli mini cemiyetlere ve çok çok gizli loncalara ayrılıyorlardı – ve görünüşe göre hiçbiri kendi varlığını veya diğerlerinin varlığını kabullenmiyordu. Mektepte aşırı sayıda kilitli kapı ve yanıtsız soru mevcuttu ama Morrigan, son altı hafta içinde başka hiçbir yere sapmadan, sırf ders programının gönderdiği yere gitmeyi öğrenmişti. Mesela bilhassa, daha bir önceki gün yokken bir anda belirmiş gizemli, pus kaplı bir koridora sapmaması gerektiğini öğrenmişti. Böylesi sapmalar, derse geç kalacağının garantisiydi.

Murgatroyd'un onu Dünyevi'den Esrarengiz Beceriler Mektebi'ne geçirdiğini öğrendiğinde, Dearborn *kudurmuştu*. Morrigan'a herhangi bir sıcaklık beslediğinden değil elbette – esasen tam tersiydi. Dearborn onun Wunderous Cemiyeti'ne ta en baştan alınmamış olması gerektiğini düşünüyordu; Morrigan'ın asgari seviyeden daha fazla herhangi bir şey öğreneceği düşüncesine tahammül edemiyordu. Eğitimini uzaktan sabote etmek,

tam da kır saçlı, buz kalpli Mektep Müdiresi'nin yapacağı bir şeydi, diye düşündü Morrigan.

Morrigan o öğleden sonra konusunu açınca, “Kuruntu yapıyorsun,” dedi Cadence. Dönemin son dersine hep birlikte gitmek için Eksi Yedinci katta koridorun tekine sinmiş, Lambeth'i bekliyorlardı. “Neyse, neden Murgatroyd'la konuşmak istiyorsun ki? Şahsen mümkün olduğunca uzak duruyorum.”

Morrigan zamanla fark etmiş ki çoğu kişi, huzur kaçıran Mrs Murgatroyd'dan mümkün olduğunca uzak durmaya çalışıyordu, haklılardı da... Ama hâlâ onu Ms Dearborn'a yeğlerdi.

“Şuna bak.” Morrigan iç çekip programını uzattı, o sabahın ders cetvelini gösterdi. “*Geleceği Gözleme. Büyümlü Hayvanını Bulma. Dün, Ölülerle Diyalog Kurma* vardı.”

“O dersi sevdiğini söylemiştin! Öcülü şeylere bayılırsın sen.”

“Öyleydi,” dedi. “Öyle. Bir tek, neden Murgatroyd beni sürekli bu acayip derslere koyuyor bilmiyorum, hâlbuki...” Morrigan duraksadı, kimsenin kulak misafiri olmadığından emin olmak için etrafa göz gezdirdi. Sesini biraz alçalttı. “... *Aşağılık Yöntemleri* öğrenmem gerektiğini kendi söylemişti.”

Cadence'ın yüzüne anlık bir huzursuzluk yayıldı. *Aşağılık Yöntemleri*, o da anca Morrigan kadar biliyordu; yani, pek de bir şey bilmiyordu.

Morrigan *Aşağılık Yöntemlerin* sözde “usta bir Wunder-smith'in” araç gereçleri olduğunu, bir Wunder-smith *olmanın* gerçekten ne anlama geldiğini eğer bir gün öğrenecekse bunları nasıl kullanacağını öğrenmesi gerektiğini biliyordu. Oradan buradan ufak tefek bir şeyler kapmış, kendi başına onları çalışıyordu. Ancak bütün âlemde *Aşağılık Yöntemleri* adamakıllı kullanabilen başka tek bir kişi vardı... Ve *onunla* böylesi önemli bir ortak özellik barındırmak, gerçekten huzursuzluk vericiydi.

“Yani demek istediğim... Ben durugörür değilim ki!” diye Morrigan devam etti. “Veya bir kâhin veya büyücü veya cadı veya—”

“Evet, biliyoruz, sen yüce Wundersmith’sin. Zırıldamayı kes artık, dostum,” diye Cadence usulca karşılık verdi. Transdantal meditasyon sınıfından her zamanki afallamış haliyle çıkan Lambeth’i gördü ve dikkatini çekmek için elini salladı.

Esrarengiz’de, Dünyevi’de olduğundan çok daha az öğrenci vardı ama öğretim personeli, mezunlar, akademisyenler ve araştırmacılar, bunların yanı sıra Kraliyet Büyüculük Konseyi’nin, Paranormal Birliği’nin ve Nevermoor Cadılar İttifakı’nın misafir üyeleri derken Esrarengiz’in koridorları genelde vızır vızırdı. Bugünse dönem sonunu, Esrarengiz Beceriler Mektebi’nin dışında yapmaları kesinlikle yasak olan şekillerde kutlayan alt ve üst sınıf öğrencileriyle doluydu. İllüzyon öğrencileri, becerilerini Wunce’de istedikleri yerde çalışabilirlerdi çünkü illüzyon –Murgatroyd’un sözleriyle– “iç bayacak derecede zararsız bir avuç hileydi”. (Morrigan, illüzyon öğrencilerinin bu özgürlüğü boşa harcadıklarını düşünüyordu çünkü bunu çoğunlukla insanları iğrendirecek şeyler yapmak için kullanıyor, koridorlarda yapay köpek kakası ve koşuşturan sıçan görüntüleri yaratıyorlardı. Milleti iğrendirmeye bayılan Hawthorne bile girişimlerinden etkilenmemiş, onları “hayal gücünden son derece yoksun” ilan etmişti.)

Ancak alt sınıf öğrencilerinden biri, Esrarengiz’in katları dışında herhangi bir yerde, mesela büyüculük veya cadılık çalışmaları yaparken yakalanırsa kesinkes burnundan getirirlerdi. Murgatroyd’un en sevdiği cezalar arasında kışlık ceketlerin kollarını kesmek, kaşları tıraşlamak ve öğrencileri Gururkondu İstasyonu’nun tepesindeki üstgeçitten aşağı ayak bileklerinden sallandırmak vardı.

RUHKOPARAN

Ancak Esrarengiz'in koridorlarında hiçbir şey sınır dışı değildi.

Bu öğleden sonra bir grup büyüçülük öğrencisi, acayip bir dönem sonu kutlaması mahiyetinde Cadılar Kanadı'ndan etiketsiz iksir şişeleri çalmış ve onları çalkalıyor, içmeleri için birbirlerine meydan okuyor, sonuçta ya kahkahayla ya da acı içinde uluyorlardı. Bir tanesi, rahat bir dakika boyunca ateş sıcaklığında buharlar üfleyerek boğazını yakmış, bir diğeri gözyuvarlarındaki kılcal damarları patlatmış, başka bir tanesi de gözlerini diktiği ilk cansız nesneyle –bir yangın söndürücüyle– herkesin gözü önünde derinden bir aşk yaşıyordu.

“Lam, acele eder misin lütfen,” diye sızlandı Cadence arkadaşının ağırdan alarak birkaç metre arkadan geldiğini görünce.

“Dur,” dedi Lam bir elini kaldırırken. Hem Morrigan hem Cadence iki uzun koridorun kesişimine varmadan, anında durdular.

Lam doğuştan yetenekli, kısa menzilli bir kâhindi... Yani geleceği görüyordu, fakat sadece *yakın* geleceği; saniyeler ötesini. 919. Ekip artık öğrenmişti ki Lam'in ikazlarına kulak vermek çoğu zaman ayak parmağı incinmesi veya çay dökülmesi gibi minik felaketlerden kurtulmalarına yardımcı oluyordu. Kimi zaman hayat bile kurtardığını görmüştü Morrigan; mesela geçen Ölüler Bayramı gecesinde Lam'in esrarengiz kehanetlerini çözüp yasadışı Gudubet Pazarı'nı kapattırdığında. Cadence ve Lam'i müzayedede en yüksek parayı teklif edene gitmeden, tam zamanında kurtarmıştı.

Eğer Morrigan bunu çözmeseydi, birileri Cadence'ın maharetini ondan çalmak için çok para verirdi kesin... Fakat Lam'in kaderi çok, ama çok daha beter olabilirdi. Zira arkadaşları *Lambeth Amara*, esasen Nağmeli Uzak Doğu'dan,

İpekeller'den Ra Kraliyet Hanedanı'na mensup Prenses Lamya Bethari Amari Ra idi. Tıpkı Morrigan gibi Wunderous Cemiyeti seçmelerine katılmak üzere Kışdenizi Cumhuriyeti'nden Bağımsız Eyalet'e kaçak sokulmuştu. Ama Morrigan'ın aksine onun ailesi işin içindeydi ve hükümetin başındaki Kışdenizi Partisi'ne karşı bu ihanetleri su yüzüne çıkacak olursa idamla yüz yüze gelebilirlerdi. Cumhuriyet'teki hiç kimse- nin, Bağımsız Eyalet'in varlığından bile *haberdar* olmaması gerekiyordu.

919. Ekip, Lam'ın sırrını korumaya ant içmişti. Onların dışında bunu bilen başkaları da vardı elbet: doğal olarak Lam'ın hamisi ve Miss Cheery ve İhtiyarlar, bir de Gudubet Pazarı'nın yıkımından kaçıp gecenin içinde gözden kaybolan birkaç aşağılık insan. Ancak 919. Ekip'in içinde, bu sırrı gömüp asla dile getirmelerse sanki Lam'i ona zarar vermek isteyebilecek herkesten koruyabileceklerine dair bir his vardı.

Cadence saatine bakıp göğsünü şişirerek sabırsızca iç geçirdi. “Lam, *gerçekten* git—”

“Bekle.”

ŞAP! Vızzzzzzzzzz...

Morrigan ve Cadence dehşet içinde seyrederken Büyüclük Bölümü'nden bir oğlan, koridorun öte tarafında, çalkaladığı iksir şişesini oradan geçen bir üst sınıf öğrencisinin her yerine fıskırttı. Yaşı daha büyük olan kız siyah, katranımsı bir sıvıyla kaplandı ve sıvı, tenine değdiği anda... *Arılara* dönüştü. Öfkeli, vızıltılı arılar kıza polenle kaplıymış gibi sürü halinde çullandılar. Kız bir yandan elini savurup onları defetmeye çabalarlarken çığlıklar atarak koridordan koşturdu, o sırada büyücü oğlanlar yarı gülererek, yarı dehşete düşmüş halde peşinden kovalayıp kıza yardım etmeye çalıştılar.

RUHKOPARAN

Lam nihayet elini indirdi.

Aylak adımlarla Morrigan ve Cadence'ın yanından geçip onlara epey manalı bir *size söylemiştim* bakışı atarak, “Gidelim,” dedi.

Morrigan daha önce Eksi İki’de hiç derse girmemişti – gerçi yemekhaneler, mutfaklar ve Malzeme Tedarik Merkezi orada olduğundan çoğu gün oraya giderdi. Morrigan, Cadence ve Lam vardığında 919. Ekip’in kalanı, belirlenmiş sınıflarının dışında bekliyordu.

“Krema ve Oburluk,” dedi Hawthorne, kolunu kapının önüne uzatıp girişlerini engellerken ardına döndü ve diğerlerine baktı. “Bu son tahminim. Başka? Son şans.”

“Of, *aç artık şu kapıyı,*” diye inledi Thaddea onu itip geçerek.

Oda küçüktü –belki de normal bir sınıfın dörtte biri kaddardı– ve boştu. Ayrıca çok da karanlıktı. Grup içeri girerken Morrigan ellerini duvarda gezdirdi.

“Işık düğmesi nerede?” diye sordu.

“Ah! O benim *ayağımdı*, Francis, seni sakar.”

“Affedersin, görmedim—”

BAM. Kapı arkalarından savrulurak kapandı ve grup sessizliğe büründü.

“Öğretmenimiz nerede?” diye hafif titreyen bir sesle fısıldadı Anah.

“Şşş,” dedi Lam usulca. “Duvarı izleyin. Başlamak üzere.”